

ANNA BREITHOLTZ MONSÉN

SALAISUUKSIEN RANTA

 Lina Lantz
-DEKKARI

Salaisuuksien ranta

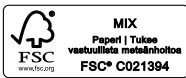

ANNA BREITHOLTZ MONSÉN

SALAISUUKSIEN RANTA

Ruotsin kielestä käänttänyt
Jänis Louhivuori

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Ruotsinkielinen alkuperäisteos
Anna Breitholtz Monsén: *Stranden*
© Anna Breitholtz Monsén, 2021

Suomenkielinen laitos
© Minerva Kustannus, 2023
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Published by agreement with Hedlund Agency.

Suomennos Jänis Louhivuori

Kansi: Jatta Hirvisaari / Taittopalvelu Yliveto Oy
Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-641-0

Painettu EU:ssa

*Isäni äidille,
joka eli satavuotiaaksi ja
antoi inspiraation ”ukkiin”.*

OSLO

Aamunkoiton valo värjäsi horisontin oranssiksi harvaan kasvavien puunrunkojen välissä. Ruoho oli kasteesta liukas, ja Ekebergsparken tuoksui keväältä. Musiikki oli vaiennut Linan huomaamatta. Sen tilalle oli tullut hänen oman hengityksensä rytmi, kosteaa soraa polkevat askeleet ja kuulokkeiden johdon raapiva ääni takkia vasten.

Hän oli juossut yhdeksänkymmentäkolme yötä putkeen, kohta yhdeksänkymmentäneljä.

Hänen näkökenttensä reunamilla liikahti oksa. Hän nykäisi nopeasti toisen kuulokkeen korvaltaan terävöittääkseen aistinsa. Hermoihin tai impulseihin ei ollut enää luottamista. Ennen niin avulias intuitio oli nyt kuin väärin ohjelmoitu hälytyssireeni. Hän oli jatkuvasti suunniltaan pelosta. Järjiltään.

Ehkä Ole oli oikeassa väittäessään, että hän oli tulossa hulluksi. Että hän oli liian omituinen, omapäinen ja hankala.

Hän horjahti katsoessaan ympärilleen polulla. Hän antoi katseensa kohota puiden latvoihin. Yksinäinen naakka istui pörhöisenä paljaassa koivussa ja tuijotti häntä nuppineulasilmillään takaisin. Oksa huojahti, kun lintu kohosi siivilleen tukahtuneen huudon saattamana.

Kännykän näyttöön syttyi valo hänen hihassaan, ja hälytysääni riipi korvia. Numero oli salainen, ja hän pysähtyi vetämään henkeä. Odotti, kunnes soittoäänet lakkasivat. Hän ei vastannut enää melkein koskaan, vaikka toimittajat soittelivat nykyisin yhä harvemmin.

Parin sekunnin kuluttua puhelin soi taas.

Kiukku antoi hänelle voimaa, ja hän vastasi puheluun.

”Painu helvettiin!”

Hän ei tunnistanut omaa ääntään. Kuin sähköinen eläin. Hiljaisuus kumisi linjan toisessa päässä, ja se vain lisäsi hänen ärtymystään.

”Haloo!”

Kuului tuttu rykäisy. Lina painoi kätensä kuperaksi toisen kuu-

lokkeen päälle.

”Ukki? Sinäkö siellä?”

Ukki ei soittanut melkein koskaan, hän kirjoitti kirjeitä. Ehkä siksi, että Lina vastasi puhelimeen niin harvoin. Tai koska hän aina välillä unohti, kenen kanssa oli puhumassa, kuten äiti väitti. Ukki kuulemma vaikenä ja hukkui menneisiin aikoihin.

Lina ei ollut varma, pitikö se paikkansa. Hänen vanhempansa eivät olleet juuri käyneet tapaamassa ukkia viime vuosina. Tai sitten Lina ei vain tahtonut hyväksyä väistämätöntä.

”Miksi soitat salaisesta numerosta?” hän kysyi. ”Oletko kunnossa?”

”Lina...”

Ukin karhea ääni päättyi taas rykimiseen. ”On sattunut jotain. Sinun täytyy tulla tänne. Majken on kuollut.”

Lina painoi käden korvanappia vasten. ”Majken...”, hän sai sanottua. ”Mutta eikö hän ollut elossa vielä... jouluna?”

Linjan toisesta päästä kuului rahinaa. ”Akku on lopussa, enkä löydä laturia”, ukki sanoi. ”Sinun täytyy tulla. Se mies tahtoo viedä talon ja repiä sen maan tasalle. Nyt tämä saa kyllä riittää.”

”Kuka...”

Puhelu katkesi. Lina odotti pari minuuttia, että ukki soittaisi uudestaan, mutta sitten näyttö pimeni.

2

LONG MOON BEACH, THAIMAA

Ohuiden muovihansikkaiden kosketus iholla teki hengityksestä raskaamman. Parin tunnin kuluttua aurinko nousisi horisontissa ja ilma alkaisi väreillä kuumuudesta, mutta nyt oli yö, ja ilma oli leuto ja miellyttävä. Hänen edessään kimalteli pitkä kuunsilta, ja aaltojen jyly sekoittui rannan toisesta päästä kantautuvaan rytmikkääseen jumputukseen. Kaukainen nauru ja pillien vihellys täyttivät yön elämällä.

Kun kovakuoriainen ryömi hänen uimasortseilleen, hän vaihtoi asentoa pyyhkeen päällä. Yksinäisyys ja pimeys pakottivat hänet odottamaan vielä vähän aikaa. Hän oli pyöritelty asiaa mielessään päiviä, ja tänä yönä kaikki tuntui oikealta.

Hän murskasi ötökän peukalollaan, nousi istumaan ja upotti jalkansa karkeaan hiekkaan. Antoi hiekanjyvästen valua varpaidensa välistä.

Kuului ääntä, ja hän suoristi selkäänsä. Hän asetti ruiskun huolellisesti päällimmäiseksi vieressään olevaan laukkuun. Hänestä tuntui hyvältä pitää se helposti saatavilla. Se oli viimeisintä tyyppiä oleva kynämallinen autoinjektori, joka säästi häneltä aikaa ja vaivaa.

Rantaa pitkin häntä lähestyi säpsähtelevä ja arka kulkukoira. Se oli varautunut siihen, että se ajettaisiin tiehensä. Hän ojensi hitaasti kätensä, antoi koiran pysähtyä nuuhkimaan sitä. Sitten hän huitaisi koiran tiehensä ja katseli, kun se jatkoi matkaansa rantaviivaa pitkin kohti musiikkia ja nuotiota. Nuoret olivat liian kaukana nähdäkseen häntä, ja välissä oli pari kalastusalustakin. Syvä basson jytkke kantautui veden yli ja sekoittui aaltojen kohinaan.

Hän kääntyi niin, että sai kaivettua pari kaunista kiveä sortsiansa taskusta. Hän tunnusteli niiden pintaa ja pinosi neljä kiveä varovasti päällekkäin pyramidiksi. Hän oli kerännyt ne aiemmin päivällä. Kauneimman kiven, valkoisen ja sileän, hän laski hiekalle eteensä.

Hänen rintansa hulahti kuumaksi, kun hän näki yksinäisen ihmi-

sen astelevan hoiperrellen rantaviivaa pitkin. Hän näki heti, että se oli sama nuori mies, jota hän oli seurannut eilen, kun tämä oli kulkenut kohti omaa bungalowiaan niin humalassa, että oli eksyä. Hontelo ylävartalo kimalteli hiestä kuunvalossa. Poika joi suoraan pullon-suusta eikä tuntunut kiinnittävän mitään huomiota ympäristöönsä. Hän hapuili sortsiensa vetoketjua.

Hän seurasi nuorukaista katseellaan, tarkasteli näkymää kuin ulkopuolisena. Hän näki sielunsa silmin itsensä ja nuoren miehen kahdestaan pimeän taivaan alla.

Poika seisoj selin häneen ja mumisi jotain itsekseen, kun vesi huuhteli hänen jalkojaan. Hän asettui jalat harallaan rannalle vedetyn kalastusaluksen viereen ja virtsasi merellä väreilevää kuunsiltaa kohti. Nuorukainen otti pari huojahtelevaa tanssiaskelta vedessä juhlista kantautuvien basson ja rumpujen äänten tahtiin. Pitkä tribaalikoru heilahteli rapisten hänen kaulassaan. Pian nuorukainen oli kahlannut vyötäröä myöten veteen.

Kaikki oli aivan kuten eilen. Hän seurasi nuorukaisen liikkeitä pyyhkeen päältä ja piilotti varovasti käteensä sen, mitä tarvitsisi. Vapaalla kädellään hän rummutti reittään. Hän tuns kohinan yltyvän hitaasti päässään. Miten suurenmoisen ennustettavaa. Viimeinen vilvoittava uinti tuntikausia kestäneen tanssimisen jälkeen. Niin nuori, kaunis ja pahaa-aavistamaton. Hän ei pystynyt torjumaan himoa nyt, kun kaikki oli lokahtamaisillaan kohdalleen. Kaikki oli juuri niin kuin hän oli nähnyt mielessään.

Hän hengähti syvään ja nousi seisomaan. Kun nuorukainen jäähmettyi kesken tanssin ja sanoi hänelle jotain ranskaksi, hän vastasi aseistariisuvasti: ”*Oh, hello*”, levitti käsivartensa ja hymyili leveästi. Kumartui ja oli poimivinaan jotain rannalta ennen kuin kääntyi tätä kohti.

”*Anteeksi. Pardon. I didn’t mean to scare you. But you dropped this!*”

Hän ojensi kätensä poikaa kohti mutta piti sen puoliksi nyrkissä. Poika oli useita metrejä kauempana ja kurkotti kaulaansa nähdäkseen, mitä oli pudottanut.

Kohina päässä voimistui, kun hän kahlasi nuorta miestä kohti.

Jalkoja vasten loiskivat aallot kasvattivat kiihtymystä entisestään, ja hän ojensi suljettua kättään nuorukaista kohti. Poika vaikutti yhtä aikaa uteliaalta ja varautuneelta, kun välimatka kutistui heidän välilään. Hän tiesi, että uteliaisuus voittaisi pelon, aivan kuten koirankin kohdalla oli käynyt.

Poika kohotti kysyvästi katseensa, kun hänen kämmenelleen laskettiin varovasti valkoinen, puhdas kivi. Hän huojahti käännellesään kiveä kädessään, humala hidasti hänen reaktioitaan.

Autoinjektorin neula upposi vastarintaa kohtaamatta ihon läpi nuoren miehen kaulaan. Nopea ranskankielinen sanatulva, kun poika kohotti käden kaulalleen, horjahti taaksepäin, ojensi käsivartensa muttei tavannut muuta kuin ilmaa. Huudot olivat liian käheät, jotta kukaan olisi voinut kuulla niitä meren kohinalta.

Hän seurasi pojan liikkeitä parin metrin päästä ja piti samalla rannaa silmällä. Odotti, kunnes lääke alkoi vaikuttaa lihaksiin. Vedessä musiikki kuulosti vaimeammalta, mutta hän näki yössä palavan nuotion ja millimetrin kokoiset hahmot, jotka liikkuvat ylös ja alas raskaan jumputuksen tahdissa.

Lämmin vesi ympäröi hänet ja kiihdytti häntä, kun hän katseli, miten nuori mies yritti päästä rannalle, miten tämä horjahteli ja kompasteli ennen kuin ajautui aallon vietäväksi. Pian mies ei hallitsisi lihaksiaan lainkaan.

Samassa hän oli jo nuorukaisen luona ja tarttui tähän kiinni. Hän yllättyi vartalon painosta. Viime kerrasta oli jo vuosia, ja hän muisti sen erilaisena. Miten vesi oli kannatellut ruumiita, jotka olivat kel-luneet hänen edessään.

Hän perääntyi syvemmälle veteen pitäen nuoren miehen ruumista tiukasti omaa vartaloaan vasten. Hän valmistautui, veti syvään henkeä, sulki silmänsä.

Sitten hän veti heidät molemmat vedenpinnan alle niin, että he olivat kasvokkain.

Heidän liikkeensä kaikuivat kumeasti meren tiheässä hiljaisuudessa.

Kun vesi ympäröi nuoren miehen pään, tämä rimpuili vaisusti vastaan. Suusta nousi kuplia pintaan.

Hän puristi miestä lujasti itseään vasten, mutta hoikka ruumis oli

jo huumattu ja voimaton.

Kaksi minuuttia, ehkä kaksi ja puoli. Hänellä ei ollut koskaan ollut vaikeuksia pidättää hengitystään. Hän sulki silmänsä ollakseen täysin läsnä. Nautti ohikiitävästä hetkestä, jota oli kaivannut joka päivä ja joka yö.

Hän piti huolellisin ottein kiinni nuoresta miehestä tasapainotellen aaltojen kieputtavassa virrassa aina viimeiseen nytkähdykseen saakka.

Sitten hän nousi pintaan ja haukkoi henkeä. Aallot tarttuivat nuoren miehen ruumiiseen, ja hän joutui ottamaan merenpohjasta tukea, jotta sai pidettyä otteensa. Nuorukainen kellui kasvot alassuin, ja puolipitkät hiukset levittäytyivät veden pinnalle. Kiihtymys yltyi yltymistään, päässä kohisi, ja musiikin bassorytmit värisivät hänen korvissaan. Musiikki tuntui kuuluvan nyt kovempaan, rummut löivät tahtia pillien kimeälle vihellykselle. Hän seisoj vakaasti paikoillaan käsivarret kuolleen miehen ympärillä, sulki silmänsä ja syvenyi nauttimaan hetkestä kaikin aistein. Hän oli kaivannut niin kauan. Joutunut terästäytymään himoa vastaan. Pian hän palaisi hotelliin ja voisi päästää irti pidäkkeistään. Ei täällä. Hän osasi pysyä suunnitelmassa, siinä oli ero hänen ja amatöörien välillä. Murhaajien. Niiden, jotka jäivät kiinni. Hän itse oli puhdas eikä jättänyt jälkiä. Kukaan ei saisi koskaan tietää.

Oliko poika painavampi kuin ne muut? Adrenaliini antoi voimaa, mutta hän joutui silti pinnistelemaan saadakseen ruumiin rantaan. Selkä pani hanttiin, ja liikkeet olivat raskaat kuntosalitreenin jäljiltä. Mutta hänen täytyisi pitää kiirettä ennen kuin rantabileet päättyisivät ja väki lähtisi liikkeelle. Ennakoimattomien ja humaltuneiden nuorten läheisyys olisi vaarallista. Joku rakastunut pariskunta voisi milloin tahansa hakeutua kauemmas muiden katseilta ja lähteä kuljeksimaan rantaa pitkin.

Hän laski ruumiin varovasti vedenrajaan, kieräytti sen selälleen. Sipaisi sotkuiset, märät hiukset pois kasvoilta. Hetken hän olisi halunnut riisua muovihansikkaat ja tunnustella nuorta, pehmeää ihoa kämmenselällään.

Poika oli vanhempi kuin hän oli aluksi luullut. Ehkä kahdenkym-

menenviiden, mutta jäntevä ja hoikka kuin teini. Hän oli kaunis. Suuret silmät sinisen eri sävyjä. Ylävartalon lihakset piirtyivät selkeästi esiin.

Hän värähti. Tunne iski häneen kuin kylmät väreet selkäpiissä. Tälläkään kerralla se ei ollut tuntunut samalta. Kokemus ei ollut täydellinen, vaikka hän oli noudattanut suunnitelmaa tunnollisesti.

Hän kiirehti laukkunsa luo ja veti kuivat vaatteet päälleen. Kiihitymys alkoi laantua, tilalle hiipi tyhjyyden tunne. Pettymys. Hän oli kaivannut tätä hetkeä joka päivä lähes viiden vuoden ajan. Mutta tämä ei vetänyt vertoja ensimmäisen kerran kiihkolle ja euforialle.

Hän istahti kyykkyyyn nuoren miehen viereen. Siveli hitaasti paljasta rintakehää. Poika lepäsi siinä niin vapaana ja suruttomana. Nyt hän pysyisi ikuisesti nuorena kaikkien muistoissa. Kunnioittava tunne levisi hänen sisällään. Ikuinen nuoruus, sen lahjan hän oli juuri antanut. Joku voisi väittää hänen vain riistäneen elämän, mutta sellaiset ärsyttävät arvostelut hän jätti omaan arvoonsa. Hän tuhahhti ja maistoi suolan, kun pisara valui hänen huulelleen. Kaikki teeskentelivät katuvansa ja potevansa syyllisyyttä, vaikka tunsivat todellisuudessa samaa kuin hän. Eivät mitään. He elivät omaa elämäänsä, esittivät rooliaan muiden mukana ja oppivat olettamuksiaan oikeasta ja väärästä. Mutta kun kukaan ei ollut näkemässä, ei ollut mitään kaduttavaa.

Hän tarkasteli nuoria kasvoja ja ruumista huolellisesti pystyäkseen piirtämään pojan ulkomuistista ennen kuin aamu koittaisi. Nuorukaisella oli iso tatuointi. Se ylsi kaulaan asti kohtaan, josta ruiskun piikki oli työntynyt sisään. Tatuointi oli hutiloidusti tehty, ja se häiritsi häntä. Se oli kuin tahra muuten puhtaassa vartalossa. Hän piirtäisi pojan ilman sitä. Lyijykynällä. Hän ei ottanut koskaan valokuvia, ne olivat liian karkeita.

Hän avasi varovasti kaulakorun hakasen ja ripusti ketjun omaan kaulaansa. Hän kiihtyi jälleen, mutta rantabileistä kantautuvat huu-dot ja nauru keskeyttivät hänet. Hän kiirehti muuttamaan ruumiin asentoa hivenen. Tiesi, miten asettelisi vartalon juuri oikein niin, että poika näyttäisi hukkuneen. Pojan kännykän ja viinapullon hän jätti hiekalle lojumaan. Kukaan ei aavistaisi mitään tälläkään kerralla.

Ja jos joku olisi kaikesta huolimatta nähnyt jotain tai pojalle tehtäisiin ruumiinavaus, he eivät pystyisi koskaan yhdistämään kuolemaa tilapäisesti maassa käymässä olleeseen turistiin, mieheen täysin vailla motiivia. Kahden päivän päästä hän olisi taas Ruotsissa.

Hän rummutti jalkaansa kädellään, kun oli hakenut tavaransa ja kääntyi katsomaan rantaa vielä viimeisen kerran. Valkoiset hiukset hiekalla kuunvalossa. Kuin joku olisi nukahtanut aaltojen ja rumpujen ääniin. Niin rauhallisesti, että rauha levisi myös hänen kehoonsa. Himo sykki, nyki ja vaati, mutta imu oli laantunut.

Hän käänsi mopedinsa valaistulle tielle, jonka varrella seisoivat vieressä rähjäisiä taloja. Pimeitä ikkunoita, talojen eteen pysäköityjä lavamopoja. Hänen rintansa oli haljeta ylpeydestä, kun hän ajatteli, mitä oli juuri tehnyt. Hän oli fantastisen hyvä siinä, yksi parhaista. Kukaan ei edes nähnyt hänen poistuvan kylästä.

Mutta sitten ajatukset vaihtuivat tuhansiksi kaskaiksi, jotka hankasivat siipiään yhteen hänen päässään, aivan liian kovaa. Imu ilmestyi jälleen, se salpasi hänen hengityksensä. Hän nieleskeli ja painoi kaasua. Sen ei pitäisi vallata häntä tällä tavalla, sen oli tapana tulla viipyillen. Viiden vuoden välein, hän oli luvannut itselleen, ei useammin. Kotona Ruotsissa hän oli toinen ihminen. Hän pakottaisi itsensä odottamaan, antaisi imun kasvaa kasvamistaan, kunnes sitä ei voisi enää hallita.

Huulia kiristi, ja hän lipoi suolan pois. Kuvat rannalta pyyhkäisivät hänen ylitseen. Käsittämättömän lyhyt hetki elämän ja kuoleman välillä, täysin hänen käsissään. Hän painoi varovasti kaasua ja keskittyi tiehen. Halusi päästä hotellihuoneeseen, jossa himo saisi räjäyttää hänet.

Mutta mopon monotoninen pörinä sai ohimot jyskyttämään. Hän ravisti päätään, kun äkillinen déjå vu sai hänen päänsä pyörälle. Moottori hänen allaan, kostea ilma, toinen ranta. Vai oliko se sama?

Pakottava imu tehdä se kaikki uudestaan valtasi hänet täydellä voimalla. Päässä epätahdissa soittavat kaskaat ja jyskytys ohimoissa paisuivat niin nopeasti, että hän joutui jarruttamaan ja sulkemaan silmänsä pysyäkseen tasapainossa. Kun hän sulki silmät, kaikki vai-

keni. Kuva ilmestyi mieleen niin kirkkaana, että hän pidätti aluksi hengitystä.

Tietysti. Hänen täytyisi sulkea ympyrä löytääkseen alkuperäisen tunteen. Hän tekisi sen samalla rannalla, josta kaikki oli alkanut.

Siitä tulisi täydellistä.

3

Taivas hehkui kirkuvan roosan ja punaisen väreissä, kun Lina ja Ole lähtivät Oslostä vuonon kimallellessa matkustajanpuoleisella sivulla. Pari minuuttia myöhemmin kostea kuumuus oli vaihtunut ukkoseksi, ja sateesta märkä asfaltti kimalteli autonvaloissa. Hiljaisuus tuntui hiertävältä hämärässä autossa.

Lina rummutti rattia ja vilkuili Olea, joka kiristeli leukojaan ja sormeili auton gps-näyttöä. Hänen työvuoronsa oli venynyt yli-pitkäksi, ja he olivat päässeet lähtemään aiottua myöhemmin. Nyt edessä oli viiden tunnin ajomatka.

”Yöllä ajaminen sujuu itse asiassa nopeammin”, Lina sanoi jarruttaessaan punaisissa valoissa. ”Ja silloin on viileämpää.”

Toukokuu oli ollut tänä vuonna ennätyslämmin. Asunnossa ei ollut parveketta, ja siellä oli ollut kuumaa kuin pätsissä jopa iltaisin.

Ole ei vastannut, vaan risti käsivartensa rinnan päälle ja lepuutti päätään niskatukeen. Hän sulki silmänsä, mutta leukalihakset olivat yhä jännittyneet.

Lina kääntyi katsomaan kissankoppaa takapenkillä. Musse oli alkanut naukua ja valittaa heti, kun auto oli hiljentänyt punaisiin valoihin. Lina hyssytteli sitä, puhui sille rauhallisella äänellä ja yritti saada sitä tyyntymään.

Kuivunut hiki ja hyttystenpistojen kohdalta rikki raavittu iho kutisivat niin, että hänen oli hinkattava selkäänsä penkin selkänojaa vasten. Pakkaaminen oli stressannut häntä illalla, vaikka he olivat tienneet hautajaisista jo yli viikon. Kuten tavallista, hän oli pakanut mukaan aivan liian monta laukkuä, kun taas Ole oli ottanut mukaan vain mitättömän urheilukassin.

Ajatukset kiertelivät ukin puhelun ja pari päivää myöhemmin tulleen kirjeen ympärillä. Senioritalossa asuva ukki ei ollut vastannut huoneensa puhelimeen, eikä Lina tiennyt minkä takia.

Kurkussa tuntui jälleen möykky. Lina ei ollut käynyt Sandingessa kymmeneen vuoteen ja oli jostain syystä pitänyt itsestään selvänä,

että kaikki pysyisivät siellä ikuisesti. Nyt hän ei ollut saanut hyvästellä naapuritalon Majkenia. Hänen omaatuntoaan kaiheresi, ja hän yritti työntää pois Majkenin leveän hymyn ja lämpimän sylin. Kai hän oli sentään vastannut Majkenin viimeiseen syntymäpäivönnitteluun?

Auto heilahti, kun Lina väisti kuoppaa asfaltissa. Ole avasi silmänsä, mutisi jotain kirotusta kuumuudesta ja yritti riisua paitansa avaamatta turvavyötä. Lina yritti olla nyripistämättä nenäänsä, kun Ole kohotti toisen käsivartensa pään yläpuolelle. Hän ei käsittänyt, miksei Ole ollut käynyt suihkussa töiden jälkeen. Ei olisi haitannut mitään, vaikka he olisivat lähteneet matkaan puoli tuntia myöhemmin. Poliisiunivormu ei hengittänyt kuumalla ilmalla, ja Lina oli itse halunnut aina tällaisina päivinä päästä äkkiä eroon univormustaan ja käydä suihkussa. Niihin aikoihin.

Hän kohtasi Olen katseen ja näki, että edessä olisi valitustulva. Jälleen.

”En vain tajua, miksi meidän on pakko matkustaa siihen piron tilaisuuteen”, Ole sanoi. ”Ethän sinä ole käynyt Ruotsissa ikuisuuksiin.”

Lina huokaisi ja väänsi ilmastoinnin kovemmalle. Hän pyysi Olea etsimään vesipullon hänen laukustaan ennen kuin vastasi: ”Olen kertonut sinulle moneen otteeseen, että Majken oli minulle kuin ekstramummi. On selvää, että tahdon mennä hänen hautajaisiinsa. Ja sinä ihastut minun ukkiini. Hän on erityislaatuinen ihminen.”

Lina hymyili puhuessaan isoisästään ja haki Olen katsetta, kun tämä penkoi hänen laukkuaan pakotetuin liikkein. Hän oli kuvitellut, että Olestä olisi mukavaa päästä viikonlopuksi Ruotsiin. Tämähän puhui aina niin lämpimään sävyyn ruotsalaisista juuristaan ja kaukaisista sukulaisistaan siellä, vaikka olikin niin norjalainen kuin norjalainen voi olla. Ole puhui myös mielellään ruotsia Linan kanssa, vaikka se ei aina mennytkään ihan oikein.

”Ole hei... mikset sanonut mitään aiemmin? Olisit voinut jäädä Osloon.”

Ole nosti laukun syliinsä ja sytytti valon omalle puolelleen. Äkkiä hän keskeytti penkomisen ja tuijotti laukkuun.

”Ei hitto... Oletko sinä ihan sekaisin! Onko sinulla pistooli mukana?”

Kun Lina ei vastannut, Ole räjähti. ”Voi helvetti soikoon! ONKO SINUN AINA PAKKO OLLA NIIN SAATANAN KUMMALLINEN?”

Lina kohotti kulmiaan. Olella ei ollut tapana huutaa. He olivat olleet yhdessä jo monta vuotta, eikä Ole ollut menettänyt kertaakaan malttiaan. Hän pikemminkin vältteli konflikteja. Mutta hän oli kova jankuttamaan ja valittamaan. Kommentoimaan happamasti ja pyörittelemään silmiään.

”Minä teen niin kuin huvittaa”, Lina sanoi. ”Ei se tietenkään ole ladattu.”

Hän keskittyi tiehen. E18:lla ei ollut kovin paljon liikennettä tähän aikaan yöstä, mutta näkyvyys oli huono tihkusateessa ja pimeässä. Jos Ole olisi ollut yhtään kiinnostunut hänen tunteistaan, hän olisi voinut selittää, millaista oli tuntea olevansa takaa-ajettu öin ja päivin. Ja miten hän oli joutunut hankkimaan pistoolinsa, kun hänellä ei enää ollut virka-asetta. Se ei ollut varmaankaan ihan tervettä. Hän kyllä käsitti sen, mutta asean paino muistutti häntä siitä, mikä oli tuntunut kantaa univormua ja astua toiseen rooliin. Tunteet väistyivät. Hän hallitsi tilannetta.

Lina mulkoili Olea, joka yhä penkoi laukkuja. Hän oli yrittänyt selittää, mutta Ole oli vain tuhahdellut lääkärien ja psykologien diagnooseille ja käsenyt häntä ryhdistäytymään.

Hän ei todellakaan jaksaisi riidellä nyt ennen hautajaisia. Hän halusi vain päästä Skåneen ja ukin luo. Nähdä, että oli ehtinyt perille ajoissa, kun ukki vielä muistaisi hänet.

Suuttumus paisui ja poltteli hänen rinnassaan. Pitäisihän Olen nyt käsittää ilman selityksiäkin, että tämä oli ollut synkkää aikaa hänelle. Kunpa vain kaikki idiootit jättäisivät hänet rauhaan. Hän oli pysytellyt jonkin aikaa poissa ihmisten ilmoilta saavuttaakseen jälleen tasapainon. Mitä se Olelle kuului? Sehän oli hänen oma asiansa.

Ole onki paprikasumutteen laukusta, piteli sitä varoen kahdella sormenpäällä kuin se olisi epäilyttävää todistusaineistoa. Sitten hän päästi siitä irti mielenosoituksellisesti huokaisten ja kääntyi tuijotamaan ulos ikkunasta.

Lina tarkasteli Olen profiilia, kun katulyhty valaisi auton. Ole oli todellakin omituisella tuulella, hiljainen ja posket aivan punaisina.

”Oletko sinä kipeä?” Lina kysyi.

Ole kiristeli hampaitaan ja rummutti toisella jalallaan auton lat-
tiaa. ”Siis olenko *minä* kipeä? Ei helvetti, alan vähitellen saada tar-
peekseni tästä paskasta. Olet nyhjännyt kotona melkein vuoden ja
leperrellyt kissallesi kuin joku hemmetin *cat lady*. Sinun on pakko
ryhdistäytyä ja alkaa kiinnittää huomiota siihen, miltä näytät!” Ole
huitaisi kädellään kohti Linan sojottavaa poninhäntää ja kulunutta
t-paitaa. ”Saat myös helvetti soikoon lakata ramppaamasta öisin ul-
kona juoksemassa! Jos joku jahtaisi sinua, kai ne olisivat nyt jo löy-
täneet sinut tähän mennessä? Sekä ne sieppaajat että se pentu ovat
kuolleet, etkä sinä mahda sille mitään. *Snap out of it!*”

Linan rintaa vihlaasi. Kaulasta levisi äkillinen kuumuus kohti ohi-
moita. Hän vihasi Olen englanninkielisiä lausahduksia, joihin tämä
turvautui ollessaan stressaantunut. Hän vihasi sitä, miten helppoa
kaikki oli Olen elämässä. *Nyhjännyt kotona?* Ole ei ollut ollut muka-
na kaikissa niissä tapaamisissa poliisien, lääkäreiden, psykologien
ja Akselin itkuisten vanhempien kanssa. Ole oli nukahtanut rauhal-
lisesti uudelleen, kun Lina oli herännyt ja huutanut paniikissa käsi-
varret täristen ja vaatteet likomärkinä hiestä. Ole ei ollut ollut edes
Akselin hautajaisissa, koska ”siltoin oli ollut vähän liikaa kaikkea”.

Aina oli.

Lina etsi katseellaan levähdyspaikkaa, jossa he voisivat odot-
taa, kunnes riita olisi ohi. Mutta tie vain jatkui eteenpäin ilman
pysähdyspaikkoja.

”Tsekkasin eilen Ruotsin poliisin tilanteen”, Ole sanoi liioitellun
hitaasti kuin joutuisi hillitsemään äänensävyään. ”Voisit hakea paik-
kaa jostakin kaupungista läheltä Norjan rajaa, vaikka et taida olla
tottunut sellaiseen. Siis työskentelemään oikeiden poliisien kanssa.
Se saisi sinut nyt kuitenkin pois sohvalta lojumasta.”

Ole korosti sanaa ”oikeiden”, ja sana tunkeutui Linan nahkaan
kuin piikki. Lina ei kestänyt Olen kateutta, joka kupli aivan pinnan
alla ja purskahti aina toisinaan ulos kuin myrkkyy. Ole tiesi kyllä, että
Lina oli ollut hyvä tutkinnanjohtaja ja tiimipäällikkö. Erittäin hyvä.

”Kiitos, mutta ei kiitos”, Lina sanoi niin rauhallisesti kuin suinkin kykeni.

Ole tuhahti. ”Vai ei partiopoliisin homma kelpaa sinulle? Hyi hitto, sanon minä sellaisille töille, joissa joutuu kyhjäyttämään pöydän ääressä, niin kuin sinä silloin aikoinaan. Helvetisti ylitöitä. Ja murhaajat kulkevat edelleen vapaalla jalalla kaiken sen työmäärän jälkeen.”

Lina kuuli Olen äänestä, että tämä valehteli. Ole ei olisi halunnut olla partiopoliisissa mutta oli liian mukavuudenhaluinen ja vihasi muutoksia. Hän oli myös lakannut käymästä Linan kanssa lenkeillä, koska ei ollut sietänyt sitä, että Lina, kirjoituspöydän takana kykkivä poliisi, oli ollut edelleen heistä nopeampi.

Lina mulkaisu Olea murhaavasti. Molemmat odottivat, tekisikö toinen seuraavan hyökkäyksen.

Ole puuskahti ja avasi turvavyönsä saadakseen paidan yltään. Paidan alta paljastuivat väreilevät vatsalihakset. Lina vilkaisu häntä ja yritti tuntea samaa sähköä kuin heidän välillään oli ennen ollut, silloin ensimmäisenä kesänä Tukholmassa ja niinä ensimmäisinä vuosina, jolloin he olivat raivanneet itselleen yhteisiä viikonloppuja päivystysten ja pakollisten ylitöiden lomaan. He olivat reissanneet Tukholman ja Oslon väliä. Lina oli ollut niin valtavan riippuvainen siitä sähköisestä vetovoimasta ja sen antamasta hyvinolontunteesta, että oli kärsinyt ankarista vieroitusoireista, kun välimatka oli ajanut heidät lopulta eroon. Kun he olivat monta vuotta myöhemmin ottaneet jälleen yhteyttä toisiinsa, Lina oli joutunut uudestaan saman rakkauden ja himon valtaan. Pari kuukautta myöhemmin hän oli saanut tarjouksen henkivartijan tehtävästä Norjassa. Se oli tuntunut kuin kohtalolta. Mutta mikään ei ollut ollut ennallaan heidän välillään. He olivat silti yrittäneet tukeutua siihen, miten asiat olivat olleet ennen, siinä toivossa, että kaikki alkaisi sujua paremmin, kun kuukaudet vaihtuisivat vuosiksi.

Lina kohtasi Olen ärtyneen katseen eikä tuntenut enää mitään. Ei yhtään mitään.

Hän ei äkkiä enää tiennyt, oliko hän todellisuudessa muuttanut Olen luo vai vain muuttanut pois entisestä. Kauas vanhemmistaan

Mitä hyytäviä salaisuuksia leppeä kesäkaupunki voikaan kätkeä taakseen?

Vuonna 1988 kuusitoistavuotiaat Erik ja Peter viettävät pitkiä, joutilaita kesälomapäiviään Sandingen hiekkarannalla Skoonessa. Kunnes eräänä päivänä Peter katoaa. Rannalta löytyvät vain hänen veriset vaatteensa.

Kolmisenkymmentä vuotta myöhemmin pahasti traumatisoitunut entinen poliisi ja henkivartija Lina Lantz saapuu Sandingeen. Hän on perinyt vanhan talon, jossa on aikoinaan toiminut kissahotelli. Omaksikin yllätyksekseen Lina päätyy asettumaan pieneen rantakaupunkiin jatkamaan kissahotellin toimintaa.

Kun rannalta löytyy murhattu nuorukainen, tulee Lina vedetyksi vastoin tahtoaan mukaan rikostutkintaan. Jäljet johdattavat takaisin siihen, mitä rannalla tapahtui eräänä kesänä kauan sitten.

84.2

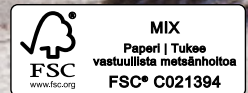
www.minervakustannus.fi

Kannen kuvat: iStockphoto

Kansi: Jatta Hirvisaari /

Taittopalvelu Yliveto Oy

minerva

ISBN 978-952-375-641-0

9 789523 756410 >